

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Virtutibus R. P. Bernardi Colnagi E Societate Jesu Libri Duo

Paullin, Johannes

[Monachii], 1662

Cap. XII. Longè latèq[ue] virtutem suam explicat animorum corporúmque salutem, non sine plausu, & admiratione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44152

CAPUT XII.

Longè latèque virtutem suam explicat, in animorum corporumque salutem non sine plausu, & eventibus admiratione dignis.

§. I.

REbus in hunc modum præclarè gestis dum mirificè in dies Bernardi apud summos infimosque fama crescit, ipse sanctè religioseque censuit, sibi quoque totis viribus augendum esse perfectæ virtutis studium; satis nimirum gnarus, non tam referre, quid quantumque facias, quàm ut bene: inanem esse gloriam, quam absoluta virtus non impleverit. Itaque virtutem omnem, ut libro 2. docebimus, animo quidem complexus, sibi propriam fecit; maxime verò totus in id incubuit, ut quò magis in pretio erat, eò se despiceret magis: omnibus esset omnia; sibi nihil: alios lucrifaceret, se non negligèret: summam vitæ innocentiam cum alienæ salutis cura connecteret: dum promiscuè inter bonos malosque

Dum alienæ salutis studet, summum ipso virtutis culmen cõscendit.

verfa-

versari necesse erat, DEO intimâ mentis conjunctione nunquam non adhæreret : arderet ipse prior, si pietatis studio alios accendere veller : denique DEI filium æmulatus veluti sacra charitatis victima suâ etiam sanitatis, virium, vitæque impendio mortales cælo vindicaret. Quæ res adeò divino Numini jucunda fuit, ut quantum hinc Bernardus virtutem exacuit; tantum illinc DEUS gloriæ lucisque adjecerit : quò amplius ille animis curandis sese totum consecravit; eò magis cælum in corporum quoque curationem supra naturæ usum arcana vi & ope, velut ad arbitrium Bernardi, præstò fuerit. Unde factum, ut passim ad ipsum convolarent, quotquot vel adversa valetudo, vel casus afflixit, nihil hæsitantes, se cum animorum emolumento, corporum simul salutem facillè inventuros.

Explorata, publicisque tabulis testata res est, Bernardum in Italia Siciliaque plurquam centum claudis, cæcis, & vario morborum genere oppressis, non absque insigni fama & admiratione gressum, oculos, perfectamque sanitatem impertivisse : tamen si de ijs, quæ Romæ, Genuæ, Mediolani, Neapoli patravit, ad nostram notitiam vix quicquam pervenerit. Multitudo certè & frequentia ejusmodi prodigiorum fecit, ut Bern-

E ardo

Non tantum animis medetur, sed & corporibus.

ardo in consuetudinem abiret, ea patrare: & mirum esset, mira non facere, si vel nominaret sanctum Antonium Patavinum, vel manum ipse admoveret, precésque funderet. Hoc in loco ex multis pauca afferemus: alii suis daturi locis.

§. II.

Anconæ inter sacras Deo Virgines sub divi Dominici tutela constitutas degebat. cui manus erat jam multis annis arida & contracta. Hæc Bernardum, cum ex majorum imperio ad illas verba faceret, enixè precabatur, ut ægram manum impresso Crucis signo notaret; quia verò obnitentis Patris modestiâ suâ spe frustrata erat, malè affectam manum, ut potuit, per crates paulò laxiores porrexit, quò non observata Concionatoris ipsa manum prehenderet. Cecidit ex voto consilium: tetigit, quam prensabat, Bernardi non advertentis manum, suamque ex integro sanam retraxit. Ita qui nesciri voluit, nescius sanavit.

*Paralysin
multorum
annorum
momento
pollit.*

Ad feminam fortè inviserat Pater, multis jam annis paralysi prostratam. Huic cum tandem morbo levare percuperet, ideò que ipsius preces exposceret, Non sum ego, inquit, medicinæ peritus; bene tamen spe

ra:

ra: surge. simul, ut majore confidentia surge-
ret, prehensam manu erexit. Mirum dictu!
è vestigio vita vigorque emortuis dudum
membris redijt; ipsa tam annoso extricata
morbo parùm habuit surrexisse; etiam inam-
bulavit, & eodem adhuc die ad telam texen-
dam non impares labori vires convertit.

§. III.

Hoc quidem manus Bernardi potuit, *Particula*
plus etiam panniculus ex ejusdem pallio re- *ex Bernar-*
cisus, & inscio quidem Patre, patravit. Cum *di veste re-*
enim ex more ægrotis pervestigandis cir- *cisa muta*
cumiret, & ad Vincentiam Chianam venis- *loquelam*
set Pater, frustulum ex ejusdem pallio clam *reddit.*
abscissum nescio quis, ægrotantis ori, post
Patris discessum inseruit. Ecce tibi! dum id
Vincentia, & muta, & paralytica masticare
pergit, loquelam & plenam paralyfi depul-
sa sanitatem recuperat: nimirum decuit, ut
Bernardi laudes etiam muta loqueretur.

Franciscum Nicolosum Catanensem *Sanguinis*
longo gravique renum dolori exemit, ac *fluxu orar-*
triennem sanguinis fluxum eidem stitit, *do sistit.*
non alio medicamine, quam precibus in-
ectasi per quartam horæ partem pro ipso fa-
ctis: quem scilicet non potuerunt pharma-
ca cruorem sistere, precantis ardor siccavit.

E 2

Mas

*Fatalem à
pectore tu-
morem ar-
cet.*

Matrona nobilis, Nunciae Bonanno
men erat, hereditario quodam tumore in
mamilla torquebatur, quem non nescieb
Matri, & alijs fuisse fatalem, nec sine man
festo vitae periculo aperiendum. Oraba
fortè in Panormitanæ Professorum Dom
templo Bernardus: ad hunc ergo propi
accedit mulier, animi corporisque expo
ægritudinem, auxilium orat, obsecrat. In
flexis humi genibus oculis manibusque
cælum erectis, principiò quidem inter ora
dum rubore suffundi, tum exardescere &
ectasin abripi, demum ter altiore semper
ce ingeminare. Exi maledicte, exi, tande
serenato vultu ad matronam convertit
sanam esse pronunciat, domumque rever
juber: ne cui tamen, dum ipse in vivis esse
rem gestam panderet, severè prohibet.
valuere preces. Reversa domum cum pect
inspiceret, ne vestigium quidem tumoris
liquum deprehendit.

§. IV.

*Scabiosum
caput oscu-
lo sanat.*

Et hi quidem Bernardi precibus con
fospiratores experti sunt: alij etiam senti
re vatem minimè fallacem. Inter quo
& Maurus de Paterno, dignus est comm
morari, quem cum Benedictinæ familiæ
huc

huc tiro esset, sœva invasit scabies, quæ uti pilos capitis defluere fecit, ita propter enormem capitis deformitatem cum non obscuro contagionis periculo conjunctam, Religioni inhabilem reddebat. Jam medici frustra exhaustis pharmacorum & artis viribus malum incurabile pronuntiaverant : jam Abbas de eo proximè dimittendo consilium ceperat : cum illuc delatus est Bernardus. Ad hunc ergò à Tironum Magistro veluti virum sanctimonix famâ clarum adducitur Maurus : adduntur preces, ut impetret sanitatem corporis, à qua salus penderet animi. Mater in primis de filij incolumitate sollicita Bernardo supplicat, ne patiatur Religionem excidere eum, qui DEO se consecrare tantopere gestiat. Iraque commiseratione tactus jussit matrem bono esse animo, filium & sanitate potiturum, & in Religione Abbatis munere cum laude perfuncturum esse prædixit : deinde imperavit in genua provoluto Tironi, ut ad Divi Antonij Patavini honorem Dominicam semel orationem cum Angelica salutatione recitaret ; ipse verò precibus aliquantisper fufis adolescentem complexus, tandem scabioso capiti faciem admovit, idque exosculatus depulsâ scabie sanitati sic restituit, ut bidui spatio ex integro convalesceret. In hunc ergò modum

*De Tirone
vaticina-
tur futurũ
Abbatem.*

reddita salute, venientibus annis sua quoque
varicinio stetit fides, quando Maurus Car-
næ Abbas tanti beneficij memor & uerius
que gratiæ amplissimus testis, hodièque
tam degit, à virtute & prudentia magnopere
commendatam.

§. V.

Virgo sanctimonialis diro carcinoma
jam vigesimum propè annum exedebatur
pectore, adhibitis in cassum, quæ ars & na-
tura suggererat, medicamentis. Hæc in
eam denique spem venit, si à sacrâ Bernar-
di manu tangeretur, dubio procul inuictum
alijs malum tam potenti dexteræ cessurum.
Interea tali desiderio æstuantem nox
somnia occupavit, in quo opinabatur à Pe-

trite marcidam tangi mamillam, simulque
ex integro sanari. Agebat tunc in Collegio
Bernardus, & tamen opem tulit licet absen-
ti. Ut enim dies illuxit, virgo simul somnia
& lævâ cancri lanienâ se exemptam stupens
animadvertit.

*Claudio
gressu im-
pertit, na-
no staturâ
auget, &
periculum
vita prædi-
cit.*

Puerum septennio toto claudum, & cal-
caneo turpiter distorto, curvisque tibijs ægri-
tudinè incedentem miseratus Bernardus, & invoca-
to S. Antonij nomine suis met tibijs claudum
pedes complexus, rectè facileque gradi ju-

fit. Ille dimissus à Patre mox è loripede, rectus maxima omnium admiratione libero pede terram calcavit, concinnè promptèque incessit. Non tamen intra hos fines Bernardi charitas se continuit; sed ut unum puerum simul triplici beneficio bearet, eo contractu fecit, ut qui plurimorum annorum nanus nihil omnino creverat, deinceps quotidianis incrementis justam obtinuerit staturam. Tandem præmonuit, Vincentio (ita puero nomen erat) grave periculum imminere, quod biennio post incautum comprehendit, non extinxit; quando de summo majoris tempestatis tholo decidit, à casu tamen incolumis surrexit: ejus fortè meritis, qui ut periculum diu antè perspexit; ita in tempore, ut quartum beneficus esset, avertit.

§. VI.

Antonius Requesenius, Comes Busce-^{Zetbalè} mi, lethali pressus morbo, & à medicis de-^{morbo libe-} positus jacebat Marsalæ, quæ est Siciliae^{rat.} civitas, nec plus quàm triduum vitæ habiturus communi peritorum sententiâ credebatur. Itaque humanâ destitutus ope, divinam implorat, & Bernardum accersit. Ille curriculo advolans bonum attulit nuncium, Divi Antonij Patavini meritis ægrotum hoc

E 4

mor-

morbo fatis non concessurum. Interea ta-
men in dies horásque ingravescente mal-
volentia, in dubium vocabatur prædictio,
jámpque vicesimus fluebat ab ægroratione
cæptâ dies, quo propter frequentia animi
deliquia Comes jam in mortis esse faucibus
sibi videbatur, cum denuò ad eum invisit.
Pater, atque omnes domesticos de exigua in
DEVM fiducia castigatos in spem erexit me-
liorem: & languido asseveranter pollicetur
brevis fore, ut DEI gloriam manifesto de-
prehendat argumento, piâs quasdam prece-
tiunculas consueto animi ardore super æ-
grotantem pronunciavit; nec incassum fu-
las fuisse preces, eventus docuit: quando
repentino sudore madidus æger noxiâ
humorem, & cum eo vim morbi omnem
effudit, meliusculè habere incepit, & paucis
pòst diebus sanus valensque lecto valedixit.

§. VII.

*Cæcæ puel-
læ sacrifi-
cando illu-
minat. Et
omnibus
membris ca-
pæ sanat.*

Panormi Vidua de paupertina plebe
cui duæ erant filiæ, utraque non tantum
membris capta; sed & oculis orbara, Bern-
ardum jam sacris vestibus, ut litaret, indu-
tum vocari iussit. Ille seu de cælo monitus
seu ardore charitatis impulsus, sacrificantis
habitum properè deponit, viduæ querelas
audit,

audit, & miseratus infelicem, se pro afflictâ sobole ad aram in sacrificio Divinæ Majestati supplicaturum sponder.

Aderat sacrificanti Mater, quæ ubi redivinâ peractâ domum redijt, utramque filiam gemino liberatam infortunio attonita vidit, cùmque vix fuisset fidem haberet oculis, sciscitata est modum causamque tam repertinæ felicitatis. Cùm filia: Mater, inveniunt, non ita pridem, cùm in templo abesses, vox ad nostras allapsa est aures. Eja, surgite, aperite oculos, ambulate; & illico lux affusa est oculis, membris vigor, & animo confidentia. Itaque exploraturæ vires consurreximus; videmus, ambulamus. Advertit Mater, non ingrata benefactori, vocem eo ipso tempore auditam, quo Bernardus sacratam in sublime hostiam extulerat, ideoque accurrit, & ut sospitatori grates referret, uberes lætitiæ lacrimas persolvit, totaque urbe famam tam novæ rei propalavit: si tamen res nova Bernardo fuit, quæ ipsi erat tantum non quotidiana.

§. VIII.

*Nobili adolescentulo
improvisam
mortem
pronunciante*

Ut verò multis sospitatem corporis ita nonnunquam alijs mortem clademque vaticinatus est, ut animis mederetur. Panor-

mi fortè classẽm grammaticæ ingressus honoris causâ Bernardus, mox in laudem castitatis extemporaneus poëta benè multos eosque non inelegantes versus facili veni profudit, ut teneras puerorum mentes ad illius virtutis amorem studiũmque accenderet. At repentè in DEVM abreptus, defixis in pavulum Grammaticæ tironem (Franciscus Justinianus is erat, fortunæ nobilissimæ puer) oculis, submissa quidem voce, ita tamen ut à vicinis intelligi posset, inter singultus dixit. *Ab oculi, oculi!* Ita attonitis qui adstabant, subticuit: mox tamen toto vultu ad commiserationem composito iterum. *Ab oculi!* inquit. *Ab oculi modò plurimum virvaces!* *Claude illos, mi fili. Quando maximè te credes felicem, tunc enim verò tibi eos, mi puer, atra mors claudet in meridie, quãdo scilicet minimũm expectabis; sed à Sirenibus fascinatus floridam sperabis vernãtis vitæ adolescentiam. Eãdem falce, quã maturas Parnassica secat spicas, hunc quoque florem truncabit. Non parces, inquam, non parces tuæ iuventuti.* Hæc effatus non sine mœrore abiit. Elapsis ex ea prædictione non multis annis, cum jam puer adolevisset, & genitori favientis morbi violentiã ad extrema vitæ redacto jam exequias pararet, heresque paternæ futurus opulentiaẽ longam sibi vanus au-

gur
ratò
repu
rat,
verè
men
ma
cepu
xit

octo
palæ
ex f
mè
eulu
stell
tant
liæ
rina
væ
runt
impr
cto f
coqu
sicut
est, j
stell

gur polliceretur senectam; ecce tibi insperato convalescit parens, ardenti febre correptus filius, & eadem, quam Patri paraverat, pompâ funebri tumulatur. Rei novitas veterem Bernardi vaticinationem conscijs in mentem revocavit, & didita per urbem fama eximiam de ejusdem sanctimoniâ conceptram jam diu opinionem vehementer auxit.

§. IX.

Eadem in urbe cum anno illius sæculi *Castelli* octogesimo octavo pro concione diceret, *maritimi* palam omnibus irati Numinis vindictam *everfionem* ex fuggesto denunciavit: nimirum proxime *pro concione vaticinationem* ruituram magno imperu in propugnaculum maritimum, urbi vicinum, quod Castellum ad mare, vulgò Castellà mare dictant, eâ tempestate, carcerem omnium Siciliae reorum, simulque vitiorum omnium sentinam. *Væ tibi!* exclamabat, *Castellà mare, væ tibi!* scelera inter tuos muros excreverunt in immensum: obscenæ voluptates, & impietas detestanda, quibuscum tu veluti pacto fœdere in portu navigas, horrendas in te coquunt tempestates. *Væ tibi Castellà mare!* sicut Ethnicorum opinione libido aquis nata est, sic tua flammis extinguetur. *Væ tibi Castellà mare!* Rapinæ tuæ sunt manifestæ; sanguinem

guinem pauperum pessima sanguisuga hauris,
 quem nisi supra cineres poenitentiae evomas, in
 cineribus sepeliere. Hæc itaque, & id genus
 alia cum detonasset, non ignarus eos, qui
 ibi commorabantur, in sceleribus obduruis-
 se: *Deus, inquit, juste iudex! quid moras ne-
 ctis? cur non flammam depluis? tot scelerum
 vapores jam in altum everti sunt, quid aliud
 restat, nisi tempestas, grando, fulmina? flam-
 mas mitte.* Ardebat interea toto vultu jam
 non Concionator, sed fecialis de cælo mis-
 sus, qui ultima omnia scelestis intonaret.
 Itaque concione soluta merus imminenti
 mali cordatum quemque incessit, quod ne-
 mo nesciret, vanas non esse Bernardi prædi-
 cationes. Paucis post diebus, tormentarius
 pulvis, incertum quo casu, accensus Castel-
 lum ipsum magnâ ex parte funditus ever-
 sum in auras explosit, saxa immania longè
 lateque dispersit, incolas ferè omnes aut
 flammis suffocavit, aut in frustra discerpit
 vel denique violenter in altum evertos in
 profundum mare excussit, tanto quidem im-
 peru, ut quasi impatientius quassata tellus
 solum omne tremefaceret, soloque nixis ca-
 dibus ac Civitati ruinam minitari
 videretur.

§. X.

Sed ut hasce infaustas prædictiones mis-
 fas faciamus, placet lætiora his asserre, seu *Morientis*
 vaticinia, seu miserorum solatia. Petro An- *vitam im-*
 tonio Castello, nostri Ordinis Sacerdoti, *petrat.*
 Messanæ tunc Meraphysicæ studioso, sex
 non amplius horas vitæ superesse pro-
 nunciaverant Medici. At ijs necdum elapsis,
 quia Bernardus pro illius incolumitate, uti
 rogatus erat, sine arbitris preces fudit, depul-
 sa est febris, & integra paullò post valeru-
 do redijt. Id antè Pater divinitus edoctus, ad
 ægri cubiculum se contulit, eoque morbo
 non moriturum edixit.

Mineum urbs est Siciliae, in hac ipsos *Lethargum*
 quadraginta dies lethargo sopitus decubuit *suo stro-*
 Franciscus Sidorus à medicorum turba pro *philo di-*
 deposito habitus. At parens peritissimos *scussit.*
 consulturus Archiatros, ubi Catanam venit,
 in amicum virum nobilem incidit, à quo jus-
 sus est posthabitis medicorum consilijs à Pa-
 tre Colnago sospitatem filio expetere. Abe-
 rat eà tempestate Catanâ Bernardus, ideoque
 epistolio raptim exarato de periculo ægri fit
 certior: rogatur, celerem ut ferat opem.
 Itaque & ipse pauculas in charta preces, sibi-
 que familiares conscribit, monerque mœ-
 stum Patrem, cum scheda in patriam redeat,
 neque

neque dubitet, filium meritis SS. orum Antō-
nij de Patavio, & Francisci de Paula sanita-
tem recuperaturum. At his non contentum
Parens, antè Cātanā excedere noluit, quā-
lipiani vicem aliquid rerum Bernardi secum
aufferet. Tanta erat jam passim apud omni-
ordinis homines ejus veneratio. Tandem
ergò cū strophium impetrasset, lætu-
discessit, illudque morituro applicuit. Cū
ecce tibi! apertis oculis lethargum discuit
æger, cibum poscit, vescitur, recuperat vires,
luce posterā omni profligata in valetudine
salvus è lectulo confurgit. Indè factum, ut
tota vrbs rei novitate attonita, in sententiā
de P. Colnagi eximia virtute jam dudum
conceptā, oppidò confirmaretur.

*Cruce si-
gnari jubet
absentem
& morbum
fugas,*

Alium quoque absens absentem confa-
navit. Cū enim amicus apud Bernardum
pro amico domi inter febriles æstus anhe-
lante opem quæreret, is expresso super ami-
ci pectus Crucis signo, idem super ægroti
ut faceret, hortatus est. Nec id sine prodigi-
gio. Signavit is, quem diximus, amicus ami-
cum, & confestim depulsâ febre surrexit æ-
ger incolumis. Ita nimirum Pater, ne res
ipse admirandas patrâsse diceretur, alios pa-
trare docuit.

Non potuit tamen effugere, quin ut pro- *Masculano*
 desset, miranda faceret. Accersitus fortè, ut *gravida*
 in Domo Principis feminae parturientis sa- *prolem præ-*
 cris operaretur, cum sesquihoram sacrifican- *dicit.*
 do insumpsisset, prædixit masculam fore
 prolem. Eam deinde lustrico fonte abluit,
 ac non multò post graviter ægrotantis pue-
 ri faciem pileo suo totam contegens: *Sanet*
te, inquit, *S. Antonius*, & mox egestis hu-
 moribus infantem integrè sanatum reliquit.

D. Fabricio Ribbibæ Româ nunciatum *Catana o-*
 erat, amitam gravi morbo oppressam de- *rans, Romæ*
 cumbere. Eam cum P. Bernardo commen- *ægrotantē*
 dâsset, hic in conclave remotis arbitris ora- *consanatō*
 turus secessit; at mox in ecstasi raptus, &
 per horæ spatium pro eadem Deo supplex
 factus, pro mortuo jacuit, ita ut medici hu-
 jus rei ignari propè conclamaverint. Ubi
 ad se redijt, non vana spe Fabricij animum
 implevit, securum gratiæ esse iussit, & sani-
 tatem divinitus ægrotæ concessam liberè
 edixit. Nonnullis inde lapsis diebus Româ
 perlatae sunt litteræ, quibus nunciabatur eâ
 ipsâ die & horâ, quâ Bernardus Orator inter-
 cesserat, consanguineam incolumitati fuis-
 se restitutam.

Creditus est autem hanc ægrotanti gra-
 tiam

tiam per S. Antonium Patavinum impetrā
se, quia eo die auditus est dicere. *Sanctus
meus Antonius hodie in meam gratiam Roma*

*Prolem di-
vinitus
promittit.*

ivit, & redijt, ut bono me nuncio exhilarare
Drepani prædixerat Illustri D. Francisco
Grimaldi Baronissæ de Mangiadaini par-
turam quidem masculum, Bernardi nomi-
ne appellandum, minimè tamen longæ
vum: alterum verò, quem enixura esset, si-
miliæ bonorùmque fore heredem. Peperit
illa utrumque, & quia vulgò nota erat præ-
dictio, uterque vulgò vocatus est prodigio-
sus Bernardi filius, ut Patrem Bernardum ne-
mo nesciret prodigio similem fuisse.

Usu fortè venit, ut Siculum mare tra-
cienti opportunitas se offerret ad nautas
vectorum turbam pro concione dicendā.
Itaque magna animi contentione, & pro
salutis alienæ studio exorsus est dicere: se
brevis quadratum pileolum, nescio quo pe-
cto, excussum, atque ex capite in pelagus
prolapsum amisit. Monitus eam ob rem
vectoribus, animo tranquillo subjunxit, red-
turum ad suum locum, cæptumque ferme-
nem pertexuit: quo ad finem deducto, pile-
lus undis innatans navem insecutus est,
quòdque omnibus admirationi fuit omni-
parte siccus, ut manibus prehendi posse
sua sponte accessit,

Carac

Catanæ ad litrus maris inambulabat Bernardus, cùm enixè rogatus à piscatoribus, ut suis apud DEVM precibus felicem intraret sandularum piscationem. *Et ego, inquit, quis sum? filij. vultis ergo, ut orem Dominum?* pòst elevatis in cælum oculis, ductaque in crucis formam super mare & retia dexterâ, prædixit, proxima nocte voti compotes futuros. Et verò cessit è sententia piscatio, captâ sandularum magnâ copiâ, quæ tamen pluribus antè piscationibus spem laborémque deluserant. Unde factum, ut è piscatorum tribu aliquis eo Bernardum apud DEVM esse gratiæ loco crederet, ut nihil non posset: quare piscatum fortè progressus, in nomine Bernardi retia consuevit jacere, & luculentis testibus maximum se lucrum semper fecisse, gratus agnoscit, & affirmat.

§. XII.

Vehebatur aliquando navi in amico-
rum comitatu Bernardus per mare Siculum,
cùm labores, sudorem, lassitudinémque re-
migung miseratus, aliquantum vini, quod
vix in unius alteriúsve haustum, nedum duo-
bus ex integro recreandis sufficeret, ab ami-
co supplex periit, atque exscensione factâ,
clam ceteris, vixit inter complures nau-
cas

*Emendica-
to permodi-
co vino mi-
rabiliter
plures ad
satietaem
reficit.*

F

CAS

eas distribuit, ut omnes largiter haurirent
 quod cum secundò fecisset, atque universi
 satietatem bibissent, gens nautica prodigi-
 um advertit, & miraculum! miraculum! *lustrum*
 clamare cœpit. Ad quas voces exciti com- *clarum*
 res Patris, quid rerum gessisset sciscitanti, illi *celebrum*
 in alium sermonem digresso, nihil extorsit *runt,*
 runt. Res tamen tot celebrata hominum *tam p*
 sermonibus ad Episcopi aures delata est *marer*
 Hic Patrem adortus, & per omnia amicitia *gnâ f*
 jura obtestatus, rem uti gesta erat, sibi ex *Berna*
 poni voluit. Cui ille, DEVS prolixè libera *crede*
 lis est in eos, qui erga pauperes sunt benefi- *currit*
 ci. Nescio sanè, quò vinum creverit: id scio *comp*
 me, cum illud siticulosis hominibus propi- *ponis*
 narem, DEO, ut abundè suppeditaret omni- *& jam*
 bus, supplicasse. Hæc ubi prolocutus fue- *profec*
 rat, veluti magni sceleris reus, quòd arcano *sanctè*
 DEI favores temerè enunciasset, in pœnã *neum*
 labra dentibus admordens ad sanguinem *& cor*
 usque castigavit; insuper tam largo lacrimæ *&*
 marum imbri culpam diluere est aggressus *morue*
 ut ipse Præsul sibi indignatus fuerit, hujus *enim?*
 se tormenti causam præbuisse. Hoc verò *impetr*
 prodigium per sæpe patravit aliàs. Unde *vivan*
 factum, ut vinum ejuscemodi curandis infra ped- *ad ped*
 mis religiosè asservatum, vulgò diceretur *ter rub*
 prodigiosum P. Bernardi vinum. *ctus, I*
se leni

§. XIII.

Tantis ergo incrementis cum in dies illustrius sese panderet, hinc vitæ virtutisque claritas, illinc rerum gestarum nominisque celebritas latius se explicaret, non defuerunt, qui eum crederent etiam mortuis vitam posse impertiri. Neapoli certè lugebat mater infantem in fascijs extinctum, magnâ simul ferebatur fiducia, eum precibus Bernardi, tota urbe jam sanctitatis famâ, ut credebat, notissimi, ad vitam rediturum. Accurrit ergò ad Collegium, demortuum in complexu filium portans, eo quidem temporis articulo, quo Pater in procinctu erat, & jam ad domûs januam equo insidens profectiõnem aggrediebatur. *Et, ô Pater sancte!* inquit, *Pater admirande, ecce filiolum meum non ita pridem defunctum!* ocellus erat & corculum matris: *redde illum mihi vivum, lacine & matrem mori cogas: non ego hinc me revocabo, nisi filiolo in vitam revocato. Quid mihi jusest? tot matribus infæcundis prolem à Deo verè impetrâsti, & mihi orbatæ prolem restituere unde vitam non possis?* Et cum dicto puellum infra pedes equi deposuit. Hic enim vero Pater ter rubore perfusus, partim miseratione tactus, Deo preces fudit, atque ubi auditum se sensit, admotis equo calcaribus illinc se

*Infantem
mortuû vi-
ta restituit
Neapoli.*

proripuit. Mater anceps consilij, dum filium, ut opinabatur, mortuum à terra subleuat, viuum sanúmque deprehendit, & lacrimas gaudij testes sospitatori licèt absente læta persolvit. Quæ res, cum in multorum oculis gesta sit, tot habet testes, quot spectatores.

Alium Panormi.

Panormi etiam non absimile quid enuisse memorant, quando ad Probationis Datum iturus, in ipso limine infantem in matris brachia extinctum, vitæ non rogante restituit. Certè parens ad Bernardi pedes affusa, inter lacrimas magno clamore sublato, dixit; P. Bernarde Tu in vitam revocasti mihi hunc, quem cernis, filium. Cuiusque ille ad has voces in ruborem datus, Dilectas agendas esse grates, non sibi quidquam restituendum, respondisset; subiecit illa: Responde mihi quidem; at scias, hunc parvulum in sinu meo animam egisse, & loqui per ætatem non potuisse: ut primùm verò tu pedem extra limen protulisti, ille apertis oculis, sicut è somno expergefactus, hæc mihi verba disertè protulit. *Pater me sanavit.* Quis infanti præter naturæ consuetudinem credenti non credat? nec magnitudo rei eadem exhaurit, quando non minus admirandæ bilitatis habet, quod Caranæ pariter travit.

§. XIV.

Transierat illic domestico comitatus so- *Catana a-*
 cio Ecclesiam Divi Francisci Afsisiatis, ut *dolescenti*
 scilicet ad S. Antonij Patavini aram se con- *tumulando*
 ferret, dulcem amicum & tutelarem sanctum *loquitur, ut*
 deveneraturus. Stabat fortè in aliquo Fran- *vivo, eri-*
 ciscani templi Sacello inhumatum demor- *git, deponit*
 tui juvenis cadaver, paullò post terræ man- *ut vivum.*
 dandum. Hic Bernardus ex coronâ multo-
 rum nobilium virorum digressus, ad sepul-
 chrale feretrum accessit, juvenem viginti
 & unius annorum obesum, procerum, &
 corporis mole gravem, quem vix plures
 commodè elevarent, ipse unâ manu prehen-
 sum perfacilè in pedes erexit, atque in o-
 mnium oculis diu multùmque secretis cum
 eo sermonibus habitis, denique eâdem faci-
 litate, quâ erexerat, rursus unicâ manu pre-
 hensum in sandapila reposuit. Quæ res
 cunctis visa est portentosa, neque aliter à
 circumstantibus accepta, vel à Catanensibus
 credita, quàm facinus humanis majus viri-
 bus, & prodigium, quo nempe optimus Pa-
 ter adolescentem, qui fortè non satis expia-
 tus ex hâc vitâ migraverat, vitæ restitutum,
 & salutaribus pœnitentiæ remedijs procura-
 tum, cœlesti gloriæ vindicaverit. Nos tamen
 hæc & id genus alia, sanctiori foro excutien-

da relinquimus. Illud apud majores nostro pro indubitato habebatur, centum retrò annis Thaumaturgum illi similem non fuisse.

CAPUT XIII.

Experimenti causâ diu multumque exagitatus, se divino agi spiritu periculisque non tam facit, modestiâ minimè fucata.

§. I.

*Bernardi
virtus ex-
ploratur,
ad Lydium
patientie
& demissio-
nis lapidem*

Videbatur hucusq; Bernardi virtus, ut pote consuetos egressa limites, non minorem sui excitasse admirationem quàm blandientis ubique famæ periculum, ideòque viris etiam cordatis, si non suspectè certè lubrica, & penitiùs rimanda credebatur. Neque enim fieri potest, ut qui in omnium oculis versatur, in multorum denique non incurrat, & unus omnium sententiâ fiat obnoxius. Perstringebat oculos ceteris eximiæ doctrinæ, tum illustris & indefessæ charitatis fulgor: radiabat mira in afflictis commiseratio, in pœnitentes lenitas: emicabat in dicendo vis, in operando nervus: in consilijs prudentia, in laboribus hilaritas: in

pre-